

dříve úplně dluhy společenstva a tudíž zcela pro firmu K. ztracené. Zdali představenstvo společenstva bylo podle druhého odstavce Šu 84. zák. o společenstvech za vlastní zodpovědnosti povinno, navrhnouti u příslušného soudu vyhlášení úpadku na jmění společenstevní, a zdali ze zanedbání této povinnosti představenstva vzešel společenstvu proti představenstvu nějaký náhradní nárok, který by tvořil společenstevní jmění, jímž by vyrovnán byl schodek, vzešlý ze ztrát společenstva, jest v tomto sporu nerozhodno, neboť náhradní nárok nebyl uplatněn a ve sporu tomto nejde o pohledávku z důvodu náhrady zaviněné škody, nýbrž o nárok na vrácení splacených členských podílů, pro kterýž nárok jest otázka zavinění představenstva společenského nedůležitá. Pro zjištění tohoto nároku jest rozhodným jen skutečný stav jmění společenstevního podle účetní závěrky roku výstupu člena ze společenstva, nikoli stav, kterého mohlo snad býti z určitého právního důvodu dosaženo. Není tedy třeba, blíže se zabývati dotyčnými vývody dovolacího spisu a nebylo třeba, probíráti v nižších stolicích soudních skutkovou okolnost, že představenstvo společenstva nezachovalo se podle druhého odstavce Šu 84 sp. zák., a otázku, jaké následky tato okolnost měla, nebo míti mohla. Vzhledem na hořejší úvahu jest také nerozhodno, že valná hromada společenstva neusnesla se podle Šu 15 čís. 12 stanov na tom, že členských podílů má býti použito k úhradě ztrát, a že podíly členské nebyly v knihách společenstva formálně odepsány, nýbrž že ztráty z roku 1921 byly přeneseny na nový účet pro rok 1922. Důležito jest, že členské podíly s k u t e č n ě pominuly byvše vyčerpány společenstevními dluhy. To není, jak žalobce snaží se v dovolacím spise dokázati, v odporu se zněním první věty Šu 84 spol. zákona: »polovice obnosu, splaceného na členské podíly«, nýbrž je to v plném souhlasu s tímto zákonným ustanovením. Z různého znění »Hälfte der Geschäftsanteile« a »halbe Geschäftsanteile« nemůže žalobce nic pro sebe vyvozovati.

Čís. 4058.

Stal-li se hlavní závod společnosti s r. o. následkem státního převratu závodem cizozemským, nelze domáhati se výmazu tuzemské odbočky závodu jedině proto, že všichni jednatelé společnosti bydlí mimo hranice republiky Československé, nýbrž nutno postupovati podle § 107 a násl. zákona o společnostech s r. o.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, R I 424/24.)

Návrhu finanční prokuratury, by vymazán byl z rejstříku pobočný závod v J. v Čechách společnosti s r. o., jejíž hlavní závod byl ve Vídni, rejstříkový soud vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl. **D ů v o d y:** Společnost s r. o. S. se sídlem ve Vídni má dle obchodního rejstříku podnik v J. zapsaný ode dne 17. října 1913 jakožto odštěpný závod. Po vzniku Československé republiky však zápis ten neopovídá již skutečnému stavu, poněvadž cizozemské společnosti s r. o., za jakou dlužno nyní pokládati i onu společnost se sídlem ve Vídni, nemohou míti v tuzemsku odštěpných závodů, nýbrž pouze závod po rozumu Šu 107

zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. za podmínek v Šu 108 cit. zák. vytčených, k jehož zrušení by mohlo dojíti za podmínek Šu 113 cit. zák. Dle citovaného Šu 107 a násl. zákona čís. 58/1906 nevyžaduje se tedy, aby jednatelé cizozemské společnosti s r. o. měli v tuzemsku svá bydliště, nýbrž jest potřebí pouze zříditi pro tuzemský závod tuzemské zastoupení, vyhovující předpisu Šu 108 čís. 2 cit. zák. Proto zápis odštěpného závodu v J. v obchodním rejstříku neodpovídá skutečnosti a jest věcí rejstříkového soudu, by přivodil souhlas obchodního rejstříku se skutečným stavem (§ 102 zák. čís. 58/1906). Dle toho, co řečeno, jest návrh finanční prokuratury v Praze na výmaz odštěpného závodu v J., podaný z toho důvodu, že všichni jednatelé společnosti bydlí mimo hranice republiky Československé a že společnost neustanovila a k zápisu neopověděla jednatele v tuzemsku bydlící, neodůvodněný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem poukazuje k tomu, že se zřetelem k ustanovení Šu 107 a násl. zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. nemůže vůbec jíti o otázku zřízení jednatelů cizozemské společnosti s r. o., kteří by měli v tuzemsku svá bydliště, kdyžť zákon vyžaduje opatření daleko pronikavější, totiž zřízení tuzemského z á v o d u po rozumu Šu 107 a násl. zák. čís. 58/1906, ježto jde o společnost, která po státním převratu stala se cizozemskou. Výnosem zemské politické správy ze dne 14. září 1923 byla tuzemská pobočka firmy S. v J. zrušena jedině z důvodu, že společnost nevyhověla soudnímu příkazu, by v určité lhůtě ustanovila jednatele, mající bydliště v tuzemsku. Leč z toho, co bylo uvedeno, plyne, že by bylo bezvýznamným, i kdyby byla společnost onomu příkazu vyhověla, neboť i v tom případě bylo by musilo dojít k opatření dle Šu 107 a násl. cit. zák., jež nařídil rekursní soud. Rozhodnutí rekursního soudu ve směru právě uvedeném sleduje tedy též cíl, jako výnosy správních úřadů, totiž odstranění odštěpného závodu cizozemské společnosti s r. o., jenž po zákonu v tuzemsku nemá oprávnění. K výmazu této pobočky z obchodního rejstříku musí dojít, nebude-li zjednán souhlas jeho se skutečným stavem. Uvésti jest ještě, že proti konečnému nálezu správních úřadu může společnost podat stížnost k nejvyššímu správnímu soudu a žádati, aby až do jeho rozhodnutí byl výkon nálezu odložen. Třeba tedy dle výnosu zemské politické správy ze dne 22. března 1924, ježto došlo po vydání napadeného usnesení, rozhodnutí této zemské politické správy ze dne 14. září 1923 výnosem ministerstva vnitra ze dne 13. března 1924 bylo potvrzeno, není vyloučeno, že podána byla stížnost na nejvyšší správní soud a že jí byl přiznán odkladací účinek. Proto nepozbyl příkaz rekursního soudu, aby rejstříkový soud konal šetření v příčině výnosu zemské politické správy ze dne 14. září 1923, ani potvrzujícím výnosem ministerstva vnitra svého významu.

Čís. 4059.

Komanditní společnost může býti společníkem veřejné společnosti i komplementářem jiné komanditní společnosti.